

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: J. P., narozený X, bytem X,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, IČO: 70890366, sídlem Škroupova 1760/18, 301 00 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 25. 11. 2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2022, č. j. PK-DSH/10671/22,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Magistrátu města Plzně, odbor správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 8. 8. 2022, č. j. MMP/267133/22 (dále jen **rozhodnutí správního orgánu I. stupně**) byl žalobce uznán vinným z porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **silniční zákon**), a z naplnění skutkové podstaty přestupku ve

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, spáchaného formou nedbalosti nevědomé, neboť dne 3. 9. 2021 v době nejméně od 12:24 hod. do 12:26 hod. se jako řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda, RZ: X v Plzni, na vozovce pozemní komunikace ulice Františkánská, nejbližší u domu č. 9, po pravé straně ve směru jízdy k ulici Zbrojnická, neřídil pokynem svislé dopravní značky B 28 (Zákaz zastavení) a zastavil a stál s daným vozidlem v úseku její platnosti. Uvedeným rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce bránil podáním odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou naříkaným rozhodnutím tak, že se odvolání žalobce dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítá a rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje.

II.

Žaloba

3. V žalobě namítal žalobce především neprokázání subjektu přestupku žalovaným, kdy žalovaný vycházel toliko z tvrzení žalobce v procesním postavení obviněného. K tomu žalobce uvedl, že se v řízení nejprve vyjádřil tak, že vozidlo řídil, neboť jde o vozidlo, které vskutku zpravidla řídí. Následně si však uvědomil, že vozidlo neřídil, a proto své doznání vzal zpět. Nicméně správní orgány i přes to, že žalobce vzal doznání zpět, konstatovaly, že žalobce byl řidičem vozidla, a to právě a pouze na základě jeho odvolaného doznání. Dle názoru žalobce nebyly správní orgány oprávněny vycházet z doznání řidiče, které nadto následně bylo vzato zpět. Doznání není důkazem, toliko polehčující okolností. Žalobce se sice vyjádřil tak, že vozidlo řídil, avšak za situace, kdy nebyl poučen, že by snad musel předkládat pouze pravdivá tvrzení. K uvedenému žalobce odkázal na nález Ústavního soudu č. j. I. ÚS 864/11, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 12. 2021, č. j. 59A 13/2020 – 43 či Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2022, č. j. 13A 22/2022 – 48. Z odkazované judikatury žalobce dovodil, že správní orgány nemohly úsudek o subjektu přestupku postavit toliko na doznání; tím méně, bylo-li navíc doznání odvoláno. V nyní souzené věci přitom bylo doznání odvoláno. Žalobce popírá, že by vozidlo na daném místě zaparkoval. Dále žalobce uvedl, že bylo-li doznání toliko procesním stanoviskem, pak bylo možné jej kdykoli vzít zpět. Pokud mělo být naopak k původnímu tvrzení žalobce přihlíženo jako k důkazu či skutkovému zjištění, bylo by nutné, aby žalobce byl poučen o povinnosti vypovídat pravdivě. Žalobce však o povinnosti vypovídat pravdivě poučen nebyl. Správní orgán tedy disponoval vyjádřením (procesním stanoviskem), jehož pravdivost nemohl ověřit, a jehož pravdivost byla dokonce následně žalobcem popřena. K úvahám žalovaného o tom, že žalobce vzal své doznání zpět účelově v momentě, kdy již byl přestupek promlčen ve vztahu k provozovateli vozidla, konstatuje žalobce, že pokud by správní orgány respektovaly právo a vydávaly rozhodnutí v zákonných lhůtách, pak by taková situace nenastala. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhnul, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Ve vyjádření k žalobě dne 4. 1. 2023 žalovaný mimo jiné uvedl, že závěr o tom, že přestupek spáchal žalobce, založil správní orgán I. stupně na jeho písemném vyjádření ze dne 14. 4. 2022, jež učinil po zahájení řízení o přestupku řidiče, v návaznosti na vyjádření jeho zmocněnce Ing. Jaroše v odvolání. Z obou vyjádření jednoznačně plynulo, že žalobce

se ke spáchání předmětného přestupku doznal, když v obou písemnostech je uvedeno, že rozhodného dne 3. 9. 2021 žalobce motorové vozidlo RZ: X řídil a parkoval on osobně, a že je jediným řidičem, který předmětným vozidlem disponuje. Správní orgán I. stupně svá skutková zjištění založil na relevantních procesně použitelných důkazech, a to na písemném doznání žalobce, jež učinil po zahájení řízení, přičemž toto doznání koresponduje se všemi vyjádřeními zmocněnce k totožnosti pachatele předmětného přestupku, jež učinil v probíhajícím řízení v písemnostech doručených správnímu orgánu I. stupně dne 11. 2. 2022, dne 14. 6. 2022 a dne 8. 7. 2022, ve spojení s vyjádřením žalobce učiněným před zahájením řízení k výzvě správního orgánu I. stupně dle ust. § 125h silničního zákona. Uvedenému dle žalovaného neodporuje ani oznámení o podezření z přestupku sepsaného na místě kontroly dne 3. 9. 2022 strážníky Městské policie Plzeň, kde je žalobce uveden jako podezřelý ze spáchání přestupku. Žalovaný si je vědom skutečnosti, že žalobce nebyl strážníky identifikován při parkování vozidla, ale až poté, co zjistili protiprávní stání vozidla a žalobce přišel k již zaparkovanému vozidlu, nicméně tento je na oznámení uveden jako podezřelý ze spáchání přestupku, a strážníci zaznamenali, že žalobce s přestupkem nesouhlasí, nicméně z listiny, již žalobce bez vyjádření podepsal, nevyplývá nesouhlas s označením jeho osoby jako řidiče vozidla, jenž vozidlo na místě zaparkoval. Žalovaný pak v reakci na námitku žalobce, že nebyl poučen o tom, že by snad musel předkládat pouze pravdivá tvrzení, uvedl, že žalobce byl o svých právech, zejména o právu vyplývajícím z ust. § 82 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen **zákon o přestupcích**), že jako obviněný má právo nevypovídat, že k výpovědi nebo doznání nesmí být donucován, řádně poučen a to v přípisu správního orgánu I. stupně ze dne 22. 10. 2021. Žalovaný pak dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 As 155/2014-54, kdy i v tomto nyní posuzovaném případě se odvolání doznání žalobce jeví zcela účelovým krokem, jenž má v důsledku způsobit, aby došlo k uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku ať řidiče či provozovatele. V tomto případě žalobce odvolání svého doznání učinil s velkou časovou prodlevou, když k vytýkanému skutku se doznal již v přípisu ze dne 12. 9. 2021, a dále po zahájení řízení o přestupku řidiče v písemnosti ze dne 14. 4. 2022, přičemž doznání ke spáchání přestupku žalobcem v řízení opakovaně prezentoval jeho zmocněnec dne 11. 2. 2022, dne 14. 6. 2022 a dne 8. 7. 2022. Nicméně tvrzení o tom, že byl pachatelem předmětného přestupku, odvolal žalobce až v doplnění odvolání dne 2. 9. 2022, tj. s ročním odstupem od jeho spáchání, přičemž žalobce doznání také nerozporoval ani v odporu proti příkazu a ani v prvním podaném odvolání, kde na doznání dokonce trval. Věrohodnost žalobcem odvolaného doznání snižuje i skutečnost, že nepředložil vlastní skutkový děj, kdo konkrétně vozidlo řídil, když ne on, i když jako provozovatel vozidla má povinnost vědět, kdo s jeho vozidlem disponuje. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Replika žalobce

5. V replice žalobce dne 6. 3. 2023 žalobce zopakoval svou dosavadní argumentaci, tj. že nebyl poučen o povinnosti vypovídat pravdivě. Dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 As 155/2014 – 54 týkající se možnosti přihlídnout k výpovědi, která byla vzata zpět. V závěru žalobce zopakoval, že k vyjádření před zahájením řízení nelze přihlížet a také, že vozidlo na místě nezaparkoval.

V.

Posouzení věci soudem

6. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání, neboť oba účastníci s takovým postupem vyjádřili výslovný souhlas [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.)].
7. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

8. Žaloba je nedůvodná.
9. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti: dne 3. 9. 2021 v době nejméně od 12:24 hod. do 12:26 hod. se žalobce jako řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda, RZ: X v Plzni, na vozovce pozemní komunikace ulice Františkánská, nejbližší u domu č. 9, po pravé straně ve směru jízdy k ulici Zbrojnická, neřídil pokynem svislé dopravní značky B 28 (Zákaz zastavení) a zastavil a stál s daným vozidlem v úseku její platnosti. Ve 12:26 hodin byl na vozidlo umístěn technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla. Ve 12:43 hodin požádal žalobce, jenž byl ztotožněn dle občanského průkazu, o sejmutí uvedeného technického prostředku. Na místě bylo sepsáno oznámení, byla pořízena fotodokumentace. Žalobce se do oznámení nevyjádřil, podepsal jej, na místě přestupek řešit nechtěl. Dne 12. 9. 2021 obdržel správní orgán I. stupně písemnost, ve které žalobce sdělil, že předmětné vozidlo v době spáchání přestupku řídil on osobně. Dne 5. 10. 2021 správní orgán I. stupně vypravil příkaz, čímž bylo řízení o předmětném přestupku zahájeno. Příkaz byl podáním včasného a řádného odporu zrušen. Správní orgán I. stupně oznámil žalobci pokračování v řízení a předvolal jej k ústnímu jednání ve věci, které se konalo dne 16. 11. 2021 a zúčastnil se ho pouze zástupce žalobce. Správní orgán I. stupně poté znovu oznámil žalobci pokračování v řízení a předvolal jej k druhému ústnímu jednání ve věci, kterého se nikdo bez předchozí omluvy nezúčastnil. Na základě všech podkladů správní orgán I. stupně usnesením ze dne 11. 1. 2022 zastavil řízení o přestupku řidiče. Proti zmíněnému usnesení podal žalobce odvolání, které odůvodnil tím, že správní orgán I. stupně měl dostatek podkladů, z nichž jasně vyplývalo, že řidičem vozidla v inkriminovanou dobu byl žalobce. Žalovaný v návaznosti na odvolání vyzval žalobce k vyjádření, zda se předmětného přestupku skutečně dopustil. Přípisem ze dne 14. 4. 2022 žalobce potvrdil, že se předmětného přestupku dopustil a dále uvedl, že je jediným řidičem, který daným vozidlem disponuje. Z uvedených důvodů odvolací správní orgán usnesení ze dne 11. 1. 2022 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně. Oznámením ze dne 24. 5. 2022 oznámil správní orgán I. stupně žalobci pokračování v řízení a nařídil jednání na 15. 6. 2022. Dne 14. 6. 2022 obdržel správní orgán I. stupně mimo jiné vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí, kde opět potvrdil, že byl pachatelem předmětného přestupku, dále navrhl provést důkaz výsledkem své bývalé přítelkyně. Správní orgán po omluvě žalobce přeložil ústní jednání na 11. 7. 2022. Dne 8. 7. 2022 obdržel správní orgán I. stupně znovu omluvu z jednání a dále vyjádření žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce znovu potvrdil svou vinu za spáchání předmětného přestupku. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo poté rozhodnuto o vině žalobce. Dne 31. 8. 2022 obdržel odvolání žalobce, které dne 2. 9. 2022 na výzvu odvolacího správního orgánu žalobce doplnil. V odvolání žalobce namítal, že z obsahu správního spisu nelze doznat, že to byl právě on, kdo spáchal předmětný přestupek. Rovněž žalobce uvedl, že nebyl v inkriminovaný moment řidičem vozidla, že se spletl, když tvrdil, že byl pachatelem předmětného přestupku, neboť zaměnil rozhodný den

3. 9. 2021 s jiným přestupkem, jehož se měl dopustit dne 3. 8. 2021. Dále sdělil, že není výhradním řidičem vozidla, to používají přátelé i rodina. Následně žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí.
10. Nejdříve se soud bude zabývat námitkou týkající se náležitého zjištění stavu věci v části subjektu předmětného přestupku. Ze správního spisu stran pachatele přestupku vyplývá, že se žalobcem bylo sepsáno oznámení o podezření z přestupku, které sám vlastnoručně podepsal, přičemž sdělil, že s přestupkem nesouhlasí. Žalobce byl ztotožněn podle občanského průkazu, řidičského průkazu a dále předložil osvědčení o registraci vozidla (dále jen **ORV**). Z obsahu doplnění odvolání ze dne 3. 2. 2022 vyplývá doznání žalobce ke spáchání předmětného přestupku. V reakci na výzvu odvolacího správního orgánu žalobce potvrdil dne 14. 4. 2022, že spáchal předmětný přestupek. Takto se žalobce doznal ke spáchání předmětného přestupku ještě v přípise ze dne 25. 5. 2022, 14. 6. 2022 a 8. 7. 2022.
11. Z výše uvedených podkladů dovozuje soud stejně jako správní orgány obou stupňů před ním následující. Z oznámení o podezření z přestupku je patrné, že žalobce se pohyboval v místě spáchání přestupku, kdy měl u sebe rovněž ORV. Na tomto místě soud podotýká, že ORV je řidič vozidla povinen předložit při kontrole PČR. Jelikož měl žalobce v době přestupku ORV u sebe, jeví se jako nepravděpodobné, aby si vozidlo půjčil někdo jiný a používal jej. Jelikož žalobce vázala se spácháním přestupku blízká časová i místní spojitost, kdy současně disponoval ORV, jeví se jako více než pravděpodobné, že to byl právě žalobce, kdo v době spáchání přestupku řídil a zaparkoval vozidlo na místě, kde je to zakázáno. Pakliže by žalobce argumentoval tím, že ORV se nacházelo ve vozidle, jeví se poté jako nepravděpodobné, že by disponoval klíči od vozidla společně se skutečným pachatelem přestupku. Dále soud odkazuje na četná opakovaná doznání žalobce v průběhu řízení, stejně jako tvrzení žalobce o výlučném užívání vozidla. Za významné z tohoto pohledu považuje soud rovněž doplnění odvolání ze dne 3. 2. 2022, kdy žalobce trval na tom, aby bylo vedeno řízení o přestupku s ním jako řidičem a nikoliv jako provozovatelem vozidla. Žalobce tamtéž tvrdil, že správní spis obsahuje dostatek podkladů, které prokazují, že to byl právě on, kdo spáchal předmětný přestupek. Ačkoliv nelze přihlížet k vyjádření žalobce učiněnému dne 12. 9. 2021, tj. před zahájením řízení, lze uvést, že toto vyjádření koresponduje s důkazy zajištěnými v průběhu řízení stejně jako s přípisy žalobce, v nichž se ke spáchání předmětného přestupku doznal, a současně bylo učiněno v nejbližší časové návaznosti po spáchání předmětného přestupku. Ačkoliv se jedná o nepřímé důkazy, jejich ucelených řetězec přesvědčivě a logicky dokazuje, že pachatelem předmětného přestupku byl skutečně žalobce.
12. Doplnění odvolání ze dne 21. 8. 2022 považuje soud za tendenční. Ke spáchání předmětného přestupku došlo dne 3. 9. 2021. Svá předchozí doznání odvolal žalobce dne 21. 8. 2022, tj. téměř rok od spáchání předmětného přestupku. Z pohledu soudu, stejně jako žalovaného, se jeví zcela nelogické, aby si žalobce téměř po roce zkontroloval poznámky, jak tvrdí, a zjistil, že téměř celý rok (počínaje dobou bezprostředně následující po spáchání přestupku) zasílal svá doznání k zcela jinému přestupku, jenž byl spáchán dne 3. 8. 2021. Správní orgány opakovaně zasílaly žalobci prostřednictvím zvoleného právního zástupce nejružnější úřední listiny, v nichž byl předmětný přestupek podrobně vymezen. Nejeví se tak možným, aby žalobce zaměnil dva své přestupky, i když datumově podobné (3. 8. 2021 a 3. 9. 2021). Dále soud odkazuje na sdělení žalobce ze dne 8. 7. 2022, v němž žádal o př stanovení trestu o přihlédnutí k jeho spolupráci. Rovněž lze poukázat na soudu známé praktiky zástupce žalobce Ing. M. J., který se tímto způsobem pokouší zpochybnit výsledky správních řízení, docílit promlčení odpovědnosti za přestupek či jinak mařit

průběh řízení, a to na samé hranici, ne-li někdy i za ní, právní etiky a snahy dospět spravedlivého a odpovědného řešení.

13. Rovněž soud neshledal rozpor v závěrech učiněných správními orgány obou stupňů či zdejšího soudu a žalobcem citované judikatury správních soudů. Z výše uvedeného je patrné, že napadené rozhodnutí není v rozporu s nálezem I. ÚS 864/11 či rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2022, č. j. 13 A22/2022 - 48, neboť správní spis podává dostatečné množství důkazů o pachateli přestupku a jeho vině. Co se týče rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 12. 2021, č. j. 59 A 13/2020 - 43, odkazuje soud na rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 As 155/2014 - 54, v němž se NSS vyjádřil takto: „*Právo obviněného změnit výpověď učiněnou u ústního ujednání, popř. odvolat doznání, s ohledem na vlastní strategii obrany, vyplývající ze zákazu obviněného nutit k výpovědi a doznání dle § 73 odst. 2 posl. věta zákona o přestupcích, však nevylučuje právo správního orgánu a soudu vyhodnotit tento úkon v kontextu s ostatními skutečnostmi a případně jej označit za nevěrohodný, jak zde učinil krajský soud, pokud odvolání doznání je zcela jednoznačně v rozporu se všemi shromážděnými podklady pro rozhodnutí a vším, co v řízení vyšlo najevo, a je učiněno s velkou časovou prodlevou – v tomto případě stěžovatel doznal vytýkaný skutek – řízení vozidla poté, co proběhl silniční kontrola dne 20. 10. 2012, následně dne 29. 7. 2013.*“
14. Dále se soud zabýval námitkou žalobce stran nedostatečného poučení o povinnosti vypovídat pravdivě. Soud na tomto místě uvádí, že žádný zákon správním orgánům v řízení o přestupcích neukládá povinnost poučit žalobce v postavení obviněného o tom, že musí vypovídat pravdivě, ostatně taková povinnost by byla v přímém rozporu se zásadou zákazu donucení k sebeobviňování. Naopak, správní orgány jsou v souladu se správním řádem nebo zákonem o odpovědnosti za přestupky povinny poučit žalobce o možnosti odmítnout vypovídat či podat vysvětlení, může-li tím být způsobeno jemu nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo přestupek (viz § 137 odst. 1 správního řádu či § 82 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky). Prvního poučení o možnosti odepřít podání vysvětlení se žalobci dostalo ještě před zahájením řízení ve výzvě k úhradě určené částky ze dne 9. 9. 2021. Další poučení o možnosti odepřít výpověď následovalo v předvolání žalobce k ústnímu jednání ze dne 22. 10. 2021, 1. 12. 2021, 24. 5. 2022, 20. 6. 2022 a v protokolu o ústním jednání ze dne 16. 11. 2021. Z uvedeného výčtu je tak zřejmé, že se žalobci dostalo dostatečného poučení o jeho možnostech nevypovídat či odmítnout podat vysvětlení. Pakliže se žalobce rozhodl sám a z vlastní vůle přiznat ke spáchání předmětného přestupku, není na takovém přiznání nicého, co by jej vylučovalo z podkladů sloužících k rozhodnutí a následného procesu hodnocení důkazů. K samotné povinnosti vypovídat pravdivě soud konstatuje, že tato povinnost je stanovena výlučně pro výpověď svědka dle § 55 odst. 1 správního řádu, přičemž žalobce byl účastníkem řízení - obviněným, jak stanoví § 68 zákona o přestupcích. Dle § 69 odst. 1 zákona se podezřelý z přestupku stává obviněným, jakmile vůči němu správní orgán učiní první úkon v řízení. V tomto případě tedy dne 6. 10. 2021.
15. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s.ř.s., neboť shledal žalobu nedůvodnou (**výrok I. rozsudku**).

VII.

Náklady řízení

16. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však

žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 28. března 2023

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně